

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. VI. Divina lumina, quæ Christus Jesus attulit in mundum, clarè cunctis
hominibus ostendunt, ipsum esse Messiam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

fiæ, quem receperunt, quemque agnoscunt pro Deo suo, qui docet ipsos veras invenire divitias in bonorum omnium caducorum contemptu; verum honorem in humilitate & amore abjectionis; veras & solidas voluptates in cruce & adversitate: Unico verbo habere sensa & desideria omninò contraria illis mundi & omnium mundi asseclarum, est recepisse Messiam usque ad intima cordis sui, & indutum esse vero ipsius Spiritu.

Modus conveniendi inter Judæum & Christianum.

Sed, ô DEUS, quàm exiguus est horum numerus! nam omnes fermè homines vivere volunt spiritu mundi, & omnibus suis

satisfacere propensionibus naturæ, contenti recepisse Christum JESUM, secundum speciem externam, exhibere quandam Religionis suæ apparentiam, cum interim nil habeant Spiritûs aut veritatis in intimo cordis sui. Et ideo velut certissimum assero, omnes falsos Christianos, non magis quàm omnes falsos Judæos ullam habere religionem, tandemque ex hoc deduco duo hæc verba: Desinite falsos agere Judæos, desinite falsos agere Christianos, & habebimus ambo non plures, quàm unicam solam, eandemque religionem.

ARGUMENTUM.

Divina lumina, quæ Christus JESUS attulit in mundum, clarè cunctis hominibus ostendunt, ipsum esse Messiam.

ARTICULUS VI.

QUAMVIS peccatum non exuerit omninò hominem, ratione, ità tamen debilitavit ipsius cognitiones ac lumina, ut nihil quasi amplius illi habeat, quàm quod cognoscat, se esse miserabilem. Intuetur ipse solummodò, quod suam amiserit felicitatem; sed nil aliud conservavit ex illa, quàm confusam quandam cognitionem, quæ gemitibus ipsum obruit, ipsique conciliat inquietum hoc desiderium, quo fertur ad requirendum illam, ubivis locorum: sicut illi, qui nôrunt qui-

dem, se perdidisse rem alicujus momenti; sed ignorant, quid sit, nec ubi perdididerint id, quod quarunt.

Peccatum, postquàm depressit hominem usque ad conditionem bestiarum, cogit ipsum plerasque suas cognitiones bestiarum more è sensibus haurire externis; sed hi non ostendunt ipsi, ubi sit objectum felicitatis, quam quarit, quæque sola ipsum potest exsatiare ac reddere contentum: procul abest, ut hæc detegant ipsi; sed potius tantò magis ab-

Miseria hominum regentium se, non nisi cognitione sensuum,

scendant, quanto magis ipsos consulit, quia pro eo, quod ipsum attollant ad cognitionem DEI, qui solus est ipsius felicitas, deprimunt ipsum ad cognitionem rerum sensibilibus, quarum ipsi ingerunt amorem in contemptum Dei. Et quia plerique hominum hunc tenent statum, plerique miserabilem ducunt vitam, semper immergi sensibus, sicque affixit creaturis, ut aliam non cognoscant felicitatem, nisi quam affert caducorum possessio bonorum. Nihilominus experiuntur, hanc non esse felicitatem suam, sed tormentum suum, & quanto plus quaerunt sibi hanc viam satisfacere, tanto magis se invenire, unde affligantur.

Qui solo se dirigunt rationis lumine, non sunt beati.

Sapientissimi quique adverterunt fraudem, non immerito per-suasi, quod, cum nobiliores sint bestiis, opus habeant ad satisfaciendum sibi felicitate longè sublimiori, quam sit illa bestiarum. Ecce quare illam non amplius quaerunt in rebus, quæ non nisi exsatiandis idoneæ sunt sensibus; sed aperuerunt oculos lumini rationis, & invenerunt id esse velut solem affixum cælo animæ suæ, cujus radiante splendore dirigere se debeant in inquirendam felicitate suam; & econtra lumen sensuum in comparatione non esse, nisi parvam faculam, quæ portaretur in manibus ad dirigendum se difficulter in media

noctis caligine: affulgente radioso hoc rationis lumine, attolentes se Philosophi supra sensus & omnes res sensibiles, ascenderunt ad cognitionem primi entis, primi alicujus principii, primæ cujusdam veritatis, quam contemplati sunt velut præcipuam felicitatem sui intellectus, qui incomparabiliter majori cum delectatione pascitur veritate, quam corpus escis materialibus.

Sed modus hic cognoscendi Deum solo lumine rationis, paucorum est. Non nisi fuerunt Philosophi, quorum numerus semper admodum exiguus fuit, respectu cæterorum hominum, qui se solis dirigebant sensibus, quique majorem, quam animalia, non habebant divinitatis cognitionem: quin & hæc cognitio sapientum, quos respiciebant velut intelligentias cæteris hominibus superiores, erat sicca, sterilis, & millenis involuta obscuritatibus ac tenebris: ita ut, cum illis non conferret possessionem puram, integram & certam veritatis, quam non nisi à longè paulisper conspiciendam præbebat ipsis, etiam non nisi semiplenâ & dimidiata satisfactione ipsorum demulceret intellectum. Et nihilominus sufficiens hæc fuit, ut induceret ipsos ad contemptum voluptatum carnalium, quia hanc longè majori

Non perveni-
tur ad felicitatem solo rationis lumine.

rem degustabant in studiis suæ, cui vacabant, Philosophiæ. Verum quidem est, hos meliorem arripuisse viam, ad obtinendum veram felicitatem, quam præcedentes; nihilominus illuc hæc viâ, utpote minus adhuc abjectâ, perungere non valebant.

Hinc DEus tactus commiseratione ignorantia & imbecillitatis humanæ, mittere illis voluit divinum e cælo lumen ut sese ostenderet & demonstraret ipsis: Et hoc lumen est fides infinitâ ratione transcendens sensus & racionem. Verum est, obscurum esse hoc lumen, est tamen certum, non ostendit quidem clarè divinitatem; facit tamen cognoscere illam admirabili cum certitudine. Siquidem cum sit quidam radius egressus ex oculis primæ veritatis, ad docendum nos, quòd DEus sit, quòd creati nos simus ab illo, quòdque is esse debeat æterna possessio eorum, qui famulantur ipsi, impossibile est, ut ipsa nos decipiat in cognitione, quam nobis suppeditat de existentia, essentia & excellentiis DEI.

O quam multò nobilior & excellentior est hic modus cognoscendi DEum, omnibus illis Philosophorum! non solummodò quia certior est, purior & facilior; sed etiam, quia latior & amplior est, cum non tantum se

extendat ad sapientes & scientiis excultos, sed se omnibus communicet indiscriminatim; quin & simplicissimi sapius hinc sint magis illuminati sapientibus mundi, & magis ignari magnis Doctoribus doctiores.

Divinum fidei lumen paulisper quidem conspiciendum præbuit mundo, cunctis sæculis adventum Messia præcedentibus. Sed id non erat nisi velut aurora spissis adhuc involuta nubibus: volo dicere, omnem cognitionem DEI, quam fides communicabat antiquis, sic implicatam fuisse, umbris & figuris veteris Testamenti, ut una ex parte lumen suum latius non extenderet, nisi in solam Judæam: *Notus in Judæa DEus; totus reliquus orbis privatus illò manebat: & ex altera parte, cognitio, quam illis largiebatur de divinitate, quamvis certissima, tam tenuis tamen, tamque confusa esset, ut quasi nihil de præcipuis nostris mysteriis constaret ipsis. Illud Trinitatis, illud sanctissimæ Eucharistiæ, illud Incarnationis secundæ Personæ Trinitatis, & pleraque alia ita abscondita fuerant sub velo figurarum suarum, ut vix sapientissimi & doctissimi quique ex transcurso & strictim illa paulisper possent intueri. Nil aliud constabat ipsis, nisi quòd DEus esset supremus Dominus, qui solus velit adorari,*

Quam obscura fuerit fides & limitata in veteri Testamento.

Psalm. 75. v. 2.

Quam præclara res sit dirigere se lumine & cognitione supernaturali.

rari, qui suam exerceat providentiam in vitam hominum, quique missurus sit ipsis aliquem Redemptorem.

Nihilominus has inter tenebras, promissiones habebant certas ac divino firmatas testimonio, quod visuri essent aliquando oriri lumen magnum, allaturam sibi plenum veritatis diem:

Isa, 9.

Populus, qui habitat in tenebris, vidit

Jam mundus *lucem magnam, habitantibus in regione* est illuminatus, unde patet, ipsum accepisse Messiam promissum, qui debebat esse lux mundi.

Joel, 2, v. 23.

Populus, qui habitat in tenebris, vidit lucem magnam, habitantibus in regione umbrae mortis, lux orta est eis. Quis dubitare potest, quin divinum hoc lumen, quod DEUS promiserat illis, fuerit Messias? Nonne ipse est, qui alibi nuncupatur Doctor justitiae? *Dabo vobis Doctorem justitiae; & cui sit ambigendi locus, quin Doctor hic & lumen hoc sit JESUS CHRISTUS, qui ipsemet dixit: Ego sum lux mundi; quique tam clarè ostendit, nihil esse tam cœcum, quod non videat admirabiles effectus ab apparitione magni hujus luminis in universo mundo productos.*

Nonne manifestè videtur, cognitionem DEI non amplius esse inclusam, sicut olim in parvo mundi angulo, dum reliqua omnia tumulata fuerant tenebris idololatriæ? Sed quasi non amplius esse regionem in orbe, ubi verus DEUS non cognoscatur: quis efficere potuit ingentem hanc mutationem? nisi quod Doctor justitiae, qui promissus

erat, venerit; quodque populi, qui habitabant in regione umbræ mortis, viderint lucem magnam suis affulgentem oculis?

Nonne insuper conspicitur, nullam modò amplius esse cognitionem confusam & figuris involutam; sed clarè omnino explicatam, detectam, & patefactam? Siquidem fatendum est, homines modò sine comparatione magis esse illuminatos in sublimissimis mysteriis religionis, quam fuerint omni tempore veteris Testamenti: cognoscunt enim modò distinctè adorandum mysterium Trinitatis; noverunt distinctionem divinarum Personarum, quodque secunda fuerit incarnata pro salute nostra; sunt probè informati de perfectionibus divinitatis; penetrant etiam intellectu admirandam directionem Spiritus DEI, & diversos effectus, quos gratiæ ipsius producant in animabus nostris. Quis ergò effudit splendorem hunc magnum, qui antè non videbatur, nisi quod Messias, divinum hoc lumen è cœlo nobis à Deo promissum descenderit in terras? *Habitantibus in regione umbræ mortis, lux orta est eis.*

Nonne ulterius patet, non solum magna ingenia & homines eruditos depositarios esse scientiæ salutis, sed illam frequentius communicari magis simplicibus?

Altissimæ religionis veritates modò valde clarè cognoscuntur per lumen Jesu Christi.

Animæ simplices sunt sapius magis illustratæ.

bus? Quot videre erat simplices puellas cunctis sæculis post aduentum JESU Christi? Et quot viros nullâ scientiâ acquisitâ imbutos, qui aded illustrati fuerunt in profundissimis Divinitatis arcanis, ut maximis Doctõribus maximæ fuerint admirationi? quoties ab his consulti fuere velut oracula, docentes illos, quod homo mortalis docere non potuisset? unde venit hoc? nisi quod Verbum caro factum sit, quodque hæc æterna Patris Sapiencia uti videtur, sibi complacuerit incarnari hæc ratione in simplicibus, qui non nisi videbantur caro esse & stupiditas, quantum ad omnes res humanas: & hæc est executio

Luc 3. v. 6. promissionis à Deo factæ: *Videbit omnis caro Salutare DEI.*

Plures bonæ animæ fruuntur privilegio Moysis, loquendi familiariter cum Deo, velut cum amico suo.

Sed quod magis stupendum est, quodque nullum relinquere deberet ambigendi locum, quod verè Deus unigenitum suum miserit Filium, ut carnem assumeret humanam, seque redderet hominibus familiarem: Nonne videmus magnum illud privilegium, quod ita deprædicatum est in Moysse, loquendi familiariter cum Deo, velut loquitur amicus cum amico suo, post aduentum JESU Christi, extensum & dilatatum esse ad innumeras bonas animas orationi mentali addictas? Siquidem illæ agunt cum Deo tam familiariter, tam-

que confidenter, ut amicorum sit nullus, qui tantâ sinceritate, tanto candore aperiat cor suum amicorum suorum optimo, sicut Deo complacet manifestare se illis per copiosa lumina infusa, quæ pro illis tantum habent certitudinis, quantum habent revelationes fidei pro tota Ecclesia; cum de ipsis dubitare non possint. Et quod speciale est, magisque admirandum in hisce manifestationibus, quas Deus exhibet de se ipso intimis suis amicis in oratione, est, quod hæc certitudini fidei adjungant evidentiam quandam & claritatem, à qua producantur in cordibus ipsarum voluptates & consolationes ineffabiles, quæ transcendant omnes hominum cogitationes, quæ explanari non possint verbis, quæque veræ sint prægustationes voluptatum illarum, quæ sanctè inebriant Beatos, qui clarè intuentur faciem DEI in cœlis.

Unde id oritur? nisi quod Verbum caro factum sit, quodque habitet in nobis, ut sit nostrum lumen, utque ubivis gentium, ubi est, magnum diffundat splendorem cognitionis Dei, quam nemo nisi id solum dare possit. Verbum caro factum est, & habitavit in nobis, & vidimus gloriam ejus. Hæc argumenta tam sunt manifesta, ut non videam, quâ ratione quis

Joan. I.

Cc

ratio-

rationis compos de iis valeat dubitare : Ecce tamen tibi adhuc alia, quæ validiora mihi videntur, magisque constringentia!

ARGUMENTUM.

Scientia practica Christianorum efficaciter probat cunctis hominibus in mundo, Jesum Christum verum esse Messiam.

ARTICULUS VII.

LOquor hic de scientia practica Christianorum, quæ non nisi paucissimis est perspecta; nam plerique possident tantum speculativam, contenti scientiâ veritatum sublimium à Christo Jesu edoctrarum, quibûs ipsi suum præbeant assensum. Sed tantum abest, quòd illas redigant in opus, ut ferè semper agant potius contrarium illi, quod nõrunt, quòdque edocti sunt in religione, quam profitentur. Jam id genus scientiæ purè speculativæ & à praxi falsorum Christianorum oppugnata, non tantum nil habent efficaciz ad persuadendum mundo adventum Messiz, & veritatem Religionis Christianæ, sed potius dissuadet utrumque, & effectus affectûsque prorsus contrarios aspicientium imprimis animis. Libenter igitur obducerem velum oblivinis æternæ, ad abscondendam illam cognitioni cunctorum hominum, velut probrum & dedecus Religionis Christianæ.

Sed verba duntaxat facio de scientia practica parvi gregis ve-

rorum Christianorum: hæc tam mirabilis mihi videtur, tam sublimis, tam fortis & efficax, ut sola illius consideratio convincere debeat animos maximè protervos & obfirmatos. Nam si consideremus, quò scientiæ genere repleat Jesus Christus animas doctrinam suam recipientes, hæc eousque transcendit omnia lumina & omnes cognitiones rationis humanæ, ut hæc non solum ipsam non possit comprehendere, sed potius primo ipsius intuitu confundantur, obtundantur & quasi stupefiant.

Congrega mihi acutissima quæque ingenia Philosophorum, quos coluit antiquitas; & dic illis, quòd thesaurus in paupertate pateat absconditus, qui majoris sit possessione omnium regnorum mundi; quòdque ut summas quis acquirat divitias, & possideat omnia, oporteat omnes mundi divitias calcare plantis & contemnere. Dic illis, quòd separatio universalis ab omnibus creaturis incomparabiliter majori sit solatio, quam ipsorum fruitio, quòdque,

Christiani
ignavi dissuadent religionem.

Pulchritudo scientiæ veterum Christianorum.
Philosophi nihil capiunt in scientia practica Jesu Christi.